

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **R. M.**, zastoupeného Mgr. Bc. Michaelem Kisem, advokátem se sídlem Riegrova 229, 430 01 Chomutov, proti žalovanému **Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2009, č. j. 6474/DS/08, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 10. 2009, č. j. 16 Ca 1/2009 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3. 2. 2009 zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků, ze dne 19. 11. 2008, č. j. MgMT-SČ 093160/PŘ/4080/2008/Pd, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), neboť svým jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta v částce 30 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců a povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1000 Kč. Výše uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že se dne 16. 6. 2008

v 21:20 hodin, jako řidič motorového vozidla Ford Focus v Proboštově, v ulici Přítkovská, při kontrole hlídkou Policie ČR, při podezření z požití alkoholu před jízdou, na výzvu policisty odmítl podrobit dechové zkoušce na alkohol a následně lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebo moči. Žalovaný po přezkoumání předloženého spisového materiálu a napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že k porušení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu žalobcem skutečně došlo a že skutková podstata přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích byla žalobci prokázána. Uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval zcela v souladu s ustanoveními § 2 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř.“), a že byly zjištěny a posouzeny všechny potřebné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. V postupu správního orgánu prvního stupně nebyly zjištěny žádné závady, proto žalovaný odvolání zamítl.

Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem; ten rozsudkem ze dne 15. 10. 2009, č. j. 16 Ca 1/2009 - 46, žalobu zamítl. V odůvodnění krajský soud uvedl, že důkaz svědeckou výpovědí obou policistů by byl nadbytečný a nebyl potřebný ke zjištění stavu věci. Sám žalobce totiž jak v protokolu o ústním jednání ze dne 11. 11. 2008 tak v oznámení o dopravním přestupku ze dne 16. 6. 2008 uvedl, že před jízdou požil alkoholické nápoje a potvrdil, že se nechtěl podrobit dechové zkoušce na zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Správní orgán oprávněně neměl v této základní věci žádné pochybnosti a důkaz svědeckými výpověďmi by byl nadbytečný. Ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že žalobce byl v postavení řidiče, po zastavení hlídkou Policie ČR přiznal požití alkoholických nápojů před jízdou a k výzvě policistů, aby se podrobil vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, toto odmítl. Uvedený skutkový děj je prokázán zejména úředními záznamy obou členů policejní hlídky, která žalobce kontrolovala po zastavení vozidla, oznámením o dopravním přestupku ze dne 16. 6. 2008 a protokolem z ústního jednání ze dne 11. 11. 2008; uvedené skutečnosti nadto žalobce nerozpíral. K otázce možného porušení žalobcova práva vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí, krajský soud uvedl, že při ústním jednání konaném dne 11. 11. 2008 byl žalobce řádně poučen o svých právech a právu nahlížet do spisu podle § 38 s. ř. Žalobce byl ústně seznámen s obsahem spisového materiálu a práva nahlédnout do spisu při ústním jednání nevyužil. Právní zástupce žalobce sice navrhl správnímu úřadu provedení výsledku zasahujících policistů, nicméně správní orgán jejich výslech neprovedl, neboť nebyl potřebný ke zjištění stavu věci. Krajský soud tak uzavřel, že před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl žalobce seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí, neboť od ústního jednání dne 11. 11. 2008 do vydání rozhodnutí správní orgán pro své rozhodnutí žádný jiný podklad nezískal.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že je dán důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Stěžovatel v kasační stížnosti podrobně zopakoval průběh řízení před správním orgánem a krajským soudem. Zejména uvedl, že porušení svých práv spatřuje v tom, že mu nebylo správním orgánem prvního stupně sděleno, zda jím navržené svědkové (zasahující policisté) budou vyslechnuti, a bez dalšího bylo vydáno rozhodnutí. Tvrdí, že správní orgán měl svědky vyslechnout, popřípadě měl stěžovateli oznámit, že výslech jím navržených svědků považuje za nadbytečný a že hodlá rozhodnout bez jeho provedení. V tom případě měl vyzvat stěžovatele, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil ke všem podkladům, což správní orgán neučinil.

Stěžovatel podotýká, že správním orgánem nebyl nijak upozorněn, že se řízení ocitlo ve fázi, kdy bude správní orgán vydávat rozhodnutí.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že pokud správní orgán prvního stupně od ústního jednání do vydání rozhodnutí žádný nový podklad pro rozhodnutí nezískal a vycházel pouze z podkladů, se kterými bylo možné seznámit se na ústním jednání, není povinností správního orgánu dále vyzývat účastníka řízení k závěrečnému vyjádření se před vydáním rozhodnutí. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že ačkoliv navrhl provedení výslechu dvou svědků, nebylo mu doručeno žádné rozhodnutí o tom, že se jeho návrh zamítá. Naopak bylo bez dalšího vydáno rozhodnutí, kterým byl shledán vinným z přestupku. O tom, že byl stěžovatelův návrh na doplnění dokazování zamítnut se před vydáním rozhodnutí vůbec nedozvěděl a nemohl tedy na nastalou situaci nijak reagovat a například navrhnout jiné důkazy na svoji obhajobu, čímž bylo významným způsobem porušeno jeho právo jako účastníka řízení.

V souladu s § 107 s. ř. s. stěžovatel navrhl, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, neboť výkon či jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly nenahraditelnou újmu. Současně se přiznání odkladného účinku nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem krajského soudu. Uvedl, že stěžovatel byl před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí. Jelikož od ústního jednání do vydání rozhodnutí správní orgán pro rozhodování žádný jiný podklad nezískal, stěžovatel byl seznámen se všemi podklady rozhodnutí a nedošlo tak v žádném případě k porušení práva stěžovatele zakotveného v ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. Správní orgán by byl povinen stěžovatele opětovně vyrozumět o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí pouze tehdy, pokud by následně k návrhu stěžovatele podklady pro vydání rozhodnutí doplnil (např. doplněním dokazování), což se však nestalo. Ohledně důvodů, ze kterých nebyl proveden stěžovatelem navrhovaný důkaz, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K možnosti přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaný uvedl, že stěžovatel žádným způsobem nedoložil nenahraditelnou újmu, jež by mu mohla být způsobena výkonem pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Závěrem žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžejní námitkou kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že nebyl správním orgánem prvního stupně informován o odmítnutí jeho návrhu na provedení výslechu dvou svědků a tím že došlo k porušení jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, případně navrhnout další důkazy.

S přihlédnutím k době, kdy došlo k jednání, pro něž byl stěžovatel správními orgány vyšetřován jako obviněný z přestupku (16. červen 2008), aplikoval Nejvyšší správní soud při dalších úvahách ustanovení zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2008, a ustanovení zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2008.

Z ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích plyne, že řidič je kromě povinností uvedených v § 4 zákona povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu (zákon č. 379/2005 Sb., o ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Nejvyšší správní soud vycházel především z podstaty přestupku, jenž je stěžovateli kladen za vinu. Podstatou přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích je skutečnost, že řidič motorového vozidla v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie, odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích je tak relevantní kumulativní splnění následujících podmínek: 1) přestupek je spáchán při provozu na pozemních komunikacích, 2) pachatel přestupku (řidič) je kvalifikovaně vyzván podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou [§ 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích], 3) i přes výše uvedenou výzvu se řidič vyšetření odmítne podrobit, 4) vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Je-li v řízení o přestupcích dostatečně prokázáno současné splnění všech výše uvedených podmínek, je naplněna skutková podstata přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích a je tedy bezpředmětné dále zkoumat vnější okolnosti případu, jako např. zda řidič byl pod vlivem alkoholu, zda policisté žádali po pachateli úplatek apod. Účelem zákona o přestupcích je totiž zajistit spolupráci podezřelého se správními orgány, resp. trestat odmítnutí takové spolupráce, která je nutná pro zajištění bezpečného a plynulého provozu na pozemních komunikacích.

V posuzovaném případě nebylo sporu o tom, že se stěžovatel dne 16. 6. 2008 ve 21:20 hodin účastnil provozu na pozemních komunikacích a byl zastaven a následně kontrolován hlídkou Policie ČR. První podmínka pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích tak byla splněna. Rovněž skutečnost, že stěžovatel byl vyzván k podrobení se vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, ani povaha této výzvy stěžovatelem nebyla rozporována. Byla splněna i třetí podmínka, neboť stěžovatel sám na ústním jednání konaném dne 11. 11. 2008 před správním orgánem prvního stupně doznal, že po

zastavení hlídkou policie tvrdil, že dýchat nebude a následně, že s policisty na žádné vyšetření nepojede. Jediným zákonným důvodem pro legitimní odepření podrobení se vyšetření je čtvrtá podmínka, tedy skutečnost, že vyšetření není spojeno s nebezpečím pro zdraví podezřelého z přestupku. V posuzovaném případě došlo ke splnění rovněž této poslední podmínky, neboť stěžovatel se podle protokolu o ústním jednání ze dne 11. 11. 2008 odmítal podrobit vyšetření, protože se mu policisté zdáli divní, a na lékařské vyšetření spojené s odběrem krve stěžovatel odmítl s policisty jet, neboť jim nevěřil. Pro věc není podstatné, že zasahující policisté v úředním záznamu ze dne 16. 6. 2008 uvedli, že stěžovatel se odmítl podrobit dechové zkoušce z důvodu, že „když někdy dýchal, byl z toho malér“ a lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve z důvodu „že se mu nechce“. Správní orgán vycházel z důvodů odmítnutí podrobení se vyšetření uvedených stěžovatelem, které však nebyly legitimními důvody pro odepření podrobení se vyšetření v souladu s § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Skutečnost, že se stěžovateli zdáli zasahující policisté divní, nebo že jim nedůvěřoval, jsou objektivně možné, nenaplnují ovšem jediný zákonem aprobovaný důvod pro odepření podrobení se vyšetření, jímž je nebezpečnost pro zdraví obviněného z přestupku.

Nejvyšší správní soud si je vědom svého rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publikovaného pod č. 1856/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž zdůraznil, že „[v] přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe č. l. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, publikován na www.nssoud.cz). Možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (§ 158 odst. 5 trestního řádu): úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek. I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (...) Správní orgán je naopak povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto.“ Závěrem citovaného rozsudku zdejší soud konstatoval, že „[s]právní orgán musí mít na paměti i to, že obviněný z přestupku má právo požadovat předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch [č. l. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy], a že takový návrh nelze zavrhnout jen proto, že správní orgán považuje svědky pro jejich přátelský poměr k obviněnému a priori za nevěrohodné (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 847/2006 Sb. NSS). To vše však ještě neznamená, že by správní orgán musel návrhu vyhovět a takový důkaz provést: důkaz provede jen tehdy, pokud by mohl přispět k objasnění věci.“ V uvedeném případě obviněný z přestupku v řízení před správním orgánem prvního stupně připustil svou vinu a v odvolání ji začal popírat, správní orgány však na tuto skutečnost nereagovaly doplněním dokazování o výslechy policistů, což obviněný v odvolání sám navrhoval, nýbrž považovaly obviněného za nedůvěryhodného a v hodnocení skutkového stavu vyšly především z úředních záznamů policistů.

V nyní posuzovaném případě se však jedná o odlišnou situaci, než na kterou mířilo výše citované rozhodnutí č. j. 1 As 96/2008 - 115. Správní orgán vyšel při svých úvahách z úředního záznamu policistů a z oznámení o přestupku, nicméně stěžovatel výše uvedené podmínky pro naplnění skutkové podstaty přestupku § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích nepopíral, naopak sám se doznal, že se odmítl podrobit dechové zkoušce a následně i lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, a splnění ostatních podmínek pro naplnění skutkové podstaty výše uvedeného přestupku nerozporoval. Ohledně naplnění skutkové podstaty přestupku tak nebylo sporu. Spornou otázkou zůstalo pouze zjištění, kdo měl komu nabídnout úplatek, resp. úplatek požadovat, a dále tvrzení stěžovatele, že úřední záznamy zasahujících policistů sepsané dne 11. 7. 2008 se liší v časových údajích a v postupu služebního zákroku. Stěžovatel uváděl, že se ho policisté ptali, kolik u sebe má peněz, což ihned po zásahu nahlásil na linku 158, naopak zasahující policisté v úředním záznamu ze dne 16. 6. 2008 uvedli, že se stěžovatel zmínil „*chlapi jsme tu tři a já mám u sebe 30 000 Kč*“, načež pprap. T. stěžovatele varoval, aby nepokračoval, jinak bude na obvodním oddělení vyšetřován pro pokus nabízení úplatků. Stěžovatel při ústním jednání dne 11. 11. 2008 potvrdil, resp. nezpochybnil, skutečnosti popsané v oznámení o přestupku a v úředním záznamu zasahujících policistů ze dne 16. 6. 2008 o tom, že při provozu na pozemních komunikacích byl jako řidič motorového vozidla hlídkou Policie ČR vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce a následně i lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, což odmítl z důvodu jiného než z důvodu nebezpečí pro zdraví.

Správní orgán odpovídá za dostatečné a správné zjištění skutkového stavu. Pokud stěžovatel namítá, že byl skutkový stav zjištěn nedostatečně, ovšem i nadále nepopírá, že řídil motorové vozidlo, byl vyzván k podrobení se vyšetření, a tomuto vyšetření se odmítl podrobit z důvodu, že se mu nechtělo a že se mu policisté zdáli divní, tedy z jiného důvodu než z důvodu nebezpečí pro své zdraví, nezpochybňuje naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Pojednává-li stěžovatel v kasační stížnosti o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, ztrácí vnější okolnosti přestupku (skutečnost, kdo nabízel/požadoval úplatek) na významu, pokud současně neuvádí argumenty, které by mohly zpochybnit kvalifikovanost výzvy k podrobení se vyšetření, oprávnění policistů, skutečnost, že neodmítl podrobit se vyšetření apod.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, neboť bylo prokázáno, že došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, což stěžovatel ve svých následných podáních nikdy nerozporoval. Správní orgán tak měl dostatečné podklady k posouzení skutkových i právních otázek nezbytných pro rozhodnutí posuzovaného případu a právní závěry, jež z napadeného rozhodnutí vychází mají postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování.

Námítku stěžovatele, že nebyl informován o skutečnosti, že správní orgán výslech jím navržených svědků neprovede a že se nemohl seznámit s podklady rozhodnutí, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Na ústním jednání dne 11. 11. 2008 byl stěžovatel seznámen s obsahem spisového materiálu a měl možnost nahlédnout do spisu, čehož nevyužil. Od konání ústního jednání si správní orgán žádné další podklady pro vydání rozhodnutí neopatřil, nebylo tedy jeho povinností stěžovatele opětovně vyzývat, aby se k podkladům pro rozhodnutí vyjadřoval. Právo stěžovatele podle § 36 odst. 3 s. ř. vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nebylo porušeno, neboť stěžovatel se mohl k podkladům rozhodnutí vyjádřit na ústním jednání

dne 11. 11. 2008 a následně kdykoliv až do okamžiku vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť mu byly známy veškeré podklady, z nichž správní orgán v rozhodnutí vycházel.

Ke stížní námitce, že stěžovateli nebylo doručeno rozhodnutí o zamítnutí návrhu na provedení výslechu zasahujících policistů, lze uvést následující. Podle ustanovení § 52 s. ř. jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Podle § 68 odst. 3 s. ř. uvede správní orgán v odůvodnění rozhodnutí důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Ze správního řádu tak vyplývá, že v průběhu správního řízení jsou účastníci oprávněni navrhopvat správnímu orgánu důkazy k prokázání svých tvrzení. Návrhy důkazů posuzuje správní orgán a je na jeho uvážení, zda důkaz provede či nikoliv. Vždy však provede důkazy nezbytné pro řádné zjištění skutkového stavu. Dospěje-li správní orgán k závěru, že provedení důkazu není pro posuzovanou věc nezbytné, návrh na provedení důkazu odmítne, což nečiní ve formě rozhodnutí či usnesení, nýbrž je povinen v odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč navrhovaný důkaz neprovedl. To se v posuzovaném případě stalo. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí uvedl, že protože se stěžovatel „*při ústním jednání doznal, že odmítl dechovou zkoušku i lékařské vyšetření, považuje správní orgán za nadbytečné vyslýchat zasahující policisty. Zda chtěli při svém zákroku policisté po panu M. úplatek nebo jim naopak úplatek nabízel pan M., s řízením ve věci přestupku, pro který je pan M. správním orgánem Magistrátu města Teplice řešen, nesouvisí a je samostatně řešen orgány činnými v trestním řízení.*“ Správní orgán srozumitelně odůvodnil, proč svědecký výslech zasahujících policistů neprovedl. Pokud stěžovatel ani v podaném odvolání nezpochybnil naplnění skutkové podstaty přestupku a neuváděl tvrzení dokládající rozpor ohledně naplnění podmínek spáchání předmětného přestupku, nebylo povinností správního orgánu výslech svědků provést. Skutková zjištění ohledně spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích byla jednoznačná, stěžovatel je na ústním jednání potvrdil a nadto neuváděl, jakým způsobem by výslech policistů měl naplnění skutkové podstaty přestupku zpochybnit. Tato námitka je proto nedůvodná.

Žádostí stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud vzhledem k tomu, že bezodkladně rozhodl ve věci samé, nezabýval.

Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl; Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá

proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2010

JUDr. Marie Žiřková
předsedkyně senátu